

[Jørgen Jensen]

gennemført en ordning med en nedtrapning samtidig af arbejdstiden, at der kunne have været rettet op på en række skævheder. Jeg vil komme til det i anden omgang og skal her blot sige, at vi går imod de konservatives ændringsforslag. Selv om det går ind for deltid, er der mange negative ting i det. Vi må også gå imod retsforbundets ændringsforslag dels om de 32 år, dels om nedtrappede ydelser, men vil henvise til vort eget forslag om jobtilbud. Jeg skal blot sige, at vi har ikke overset, at arbejdsministeren nogle gange har sagt, at der var jobtilbud nok, og ej heller, at man skulle give de ældre dem. Jeg står med et cirkulære her, det varer kun nogle få sekunder at læse det op. Det er fra den 1. november, altså efter, at vi har haft behandlingen. Det er et cirkulære til arbejdsløsheds-kasserne, hvori man omtaler, hvem der falder for 26 ugers reglen, og hvem kasserne skal have deres opmærksomhed henledt på. Der står:

»Til afdelingernes orientering skal vi meddele, at der på listen kan være medlemmer, der fylder 60 år i januar kvartal 1979.

Disse medlemmer er ikke omfattet af jobtilbudsordningen. Afdelingen kan eventuelt orientere disse medlemmer om den efterlønsordning, der formentlig vedtages i løbet af november måned 1978.«

De er solgt, også efter det cirkulære, man bruger i dag.

Bolvig (RV):

Når lovforslaget om efterløn vedtages på fredag, tror jeg, ministeren vil være glad og tilfreds i bevidstheden om, at forslaget opfylder et længe næret ønske hos mange ældre borgere, især dem, som er blevet ældet og nedslidt gennem et langt, aktivt arbejdsliv. Tempoet i moderne industri og erhvervsliv er blevet mere og mere udmavrende, hvorfor et tilbud til ældre arbejdstagere om at kunne forlade arbejdsmarkedet må hilses velkomment.

Det radikale venstre er overbevist om, at mange frivilligt vil vælge at gå på efterløn, og at der herigennem vil blive frigjort stillinger til yngre arbejdsledige. Det radikale venstre deler derfor ministerens glæde, ja, jeg betragter egentlig forslaget som det foreløbig sidste resultat af det tidligere nære samarbejde

de mellem socialdemokratiet og det radikale venstre.

Jeg vil gerne gentage, at der i vores alvorlige arbejdsløshedssituation er tre særligt udsatte grupper: de ældre, de langtidsledige og de unge. Gennem det nu behandlede lovforslag og den før sommerferien vedtagne lov om jobtilbud har vi hjulpet to af de tre grupper. Det radikale venstre forventer, at regeringen nu sætter alle kræfter ind på at bringe alle unge i arbejde.

Det radikale venstre har fra første færd været positivt engageret i arbejdet med efterlønsforslaget, og som jeg fremhævede ved første behandling, er vi tilfredse med de indrømmelser, ministeren ydede os. Vi er glade for overgangsordningen for de selvstændigt erhvervsdrivende. Vi mener, at det er en forbedring, at efterlønnen beregnes efter de sidste 13 ugers arbejde i stedet for de oprindelige 4 uger, og vi stiller os tilfredse med ministerens tilsagn til os i juli måned om at gennemanalysere muligheden for at gennemføre en deltidsefterløn, et arbejde, forstår jeg, der allerede er iværksat. Det radikale venstre har, som ministeren husker, stærkt fremhævet værdien af et deltidsarbejde og en deltidsefterløn ud fra en helt sikker formodning om, at ældre gerne vil trappe ned, men fortsat have en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Ministerens tilsagn om at iværksætte et sådant udredningsarbejde – og argumenterne for nødvendigheden heraf er overbevisende – har åbenbart ikke været nok for det konservative folkeparti. Det er forbløffende at iagttagelse og overvære de konservatives kovenning. Sommeren igennem var de konservative positivt stemt over for efterlønsforslaget i modsætning til venstre, men ved Marienborgforhandlingernes start ændrede partiet øjeblikkelig opfattelse. Jeg havde et åbenbart forkert indtryk af, at de konservative som det radikale venstre var tilfredse med ministerens tilsagn om at undersøge mulighederne for senere at kunne supplere forslaget med en ret til deltidsarbejde, men de konservative foretrækker i stedet, forstår jeg, at give ministeren en kolossal bemyndigelse.

De konservatives holdningsændring er dog egentlig ikke overraskende. De to højrepartier, venstre og konservative, har det trods fælles grundholdning som hund og kat. Denne jalousi har gjort det muligt for socialdemo-